

כחה של התורה הוא הכח הגדול והחזק ביותר בעולם. הקדוש ברוך הוא נתן לצדיקים העוסקים בתורה, את הכח לגזור גזרות ולשנות סדרי בראשית. אצל מרן, שכל חייו היו רק תורה, ראו זאת לעתים קרובות.

חמיו של מרן, היה הגאון רבי אברהם פתאל, אחד מתלמידי החכמים החשובים בקרב יהודי ארם צובה. הוא היה מרביץ תורה ברבים, ואנשים רבים נמנו על שומעי לקחו.

לעת זקנותו חלה רבי אברהם ונפל למשכב, מצבו הורע והדרדר והוא אשפז בבית החולים, כשהוא חלש ותשוש.

והנה, בשעת צהרים, נראתה בפתח החדר דמותו של הסתם הגדול, מרן הגאון רבי עובדיה יוסף, שהגיע לבקר את חמיו, כשהוא מלווה בבנו, הגאון רבי יצחק.

"מה שלומך?" שאל מרן את חמיו. במקום להשיב, החל רבי אברהם לבכות בכי תמרורים. "רוצה אני להמשיך וללמד תורה! חפץ אני ללמד וללמד, לשמר ולעשות!" בכה בקול חנוק, "מה לי ולחלאים הללו?"

התבונן בו מרן, ועיניו נמלאו דמעות. צערו של חמיו נגע לעמקי לבו. הוא נזכר במעשה המובא בגמרא, ברבי יוחנן שבקר את רבי חי' בר אבא בעת ששכב על מטת חליו, ושאלו: "חביבים עליך יסורים?" רבי חי' בר אבא השיב: "לא הם ולא שקרם", ורבי יוחנן אחז בידו והקימו ממטת חליו. ואכן, רבי חי' בר אבא הבריא ושב לאיתנו.

מרן החליט לעשות מעשה. הוא הורה לחמיו מה עליו לעשות, וכיצד עליו להשיב לשאלתו, ולאחר מכן אחז בידו, ומשך אותו אליו שלוש פעמים, כשבכל פעם הוא אומר בקול רם: "יהב ליה ידיה ואוקמיה". כלומר: "נתן לו ידו והקימו". ולאחר מכן שאל את חמיו: "חביבים עליך יסורים?" ורבי אברהם השיב: "לא הם ולא שקרם".

לא חלפו ימים מועטים, ושפור נכר החל מסתמן במצבו של רבי אברהם. וכאשר רבי אברהם קם ממטת חליו והבריא לחלוטין, שפשפו הרופאים את עיניהם בתדהמה. אולם רבי אברהם לא נדהם כלל ועקר. הוא ידע את כחו הגדול של חתנו הגאון, שהוא בבחינת צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים.